

TAKE AMAY – kunstneriske hjem på Frederiksberg.

Store integrationsdag. Men hyggen må ikke spoles – ud med et brændt flag. Censur - stor ståhej over denne vanhelligelse af ytringsfriheden. Udelukket fra udstillingen kommer den irakiske Mahmoud Alibadis værk i alle medierne.

Inde på udstillingen - i al ubemærkethed fra medierne – er der hundrede andre flag fra samtlige nationer i verden. De hænger i små poser på et stativ. De glade udstillingsgæster snupper et, to tre - indtil de får at vide at det er et kunstværk af Morten Sørensen de er ved at nedbryde. Prinsesse Mary dufter sødligt på et billede fremstillet af lakrids af Amir Zainorin. Malene Nors Tardrups værk *Replacement Migration – Portraits from the 21st Century* er en fotografisk serie der portrætterer en række europæere bosat i den arabiske verden, samt folk fra Mellemøsten der har slået sig ned i Europa. Alle de medvirkende er opvoksede i deres fødeland og har således deres kulturelle baggrund med i bagagen. Værkerne stiller en række grundlæggende spørgsmål til kulturel udveksling og identiteter under forandring: Hvad er hjem? Hvordan sker den kulturelle transformation, der finder sted under en flytning? Hvor meget af den gamle identitet må skiftes ud, og hvor meget beholdes. Et maleri på udstillingen af Faranak Sohi viser hvordan vi finder venner på Facebook. Finder vi hinanden på integrationsdagen?

Ina Andreasen Mancés værk *Luftrum* forbinder sig med udstillingstitlen blandt andet ved at bruge materialer fra hjemmets domæne, fx persienner, spisepinde, pap, elektrisk lys. Festsalen på Frederiksberg Rådhus er omdannet til 5 private stuer adskilt af mønstrede, tapeserede vægge som Tapetforum har sponsoreret. Væggene er med til at agere som kulisser for kunstværker af 30 billedkunstnere og værkoplæsning af 15 forfattere fra i alt ca. 25 lande. Frederiksberg Kommune har møbler til denne sal men de kommer kun frem hvis dronningen kommer på besøg. I stedet har Røde Kors udlånt møbler så det blev muligt at integrere festsalen med udstilling og oplæsning. Stemningen bliver intim i kontrast til den store hall hvor der er en kæmpe scene og et hav af boder, store dansegrupper og en hurtig stemning som har karakter af messe. I Festsalen slår folk sig ned, drikker kaffe, og spiser integreret samosa og kage, læser avis, tager sig en lur, spiller videospil, kigger på billeder eller samles omkring oplæsningen.

Men kunstnerne ønsker ikke kun at det skal handle om hygge og går man på opdagelse finder man både i værker og oplæsning forskellige fortolkninger af ”integration”. På sofabordene er der duge medbragt af kunstnerne. Marina Testa Pedersen har med sig en 200 år gammel håndlavet dug hæklet af hendes oldemor. Gudrun Audunsdóttir har på sit billede malet sin mors kjole hvor en mørk inderside flyder sammen med en mørk baggrund. På et tredelt reolsystem med blyindfattede farvede ruder står bøger og kataloger af kunstnerne. Foran reolen ved spisebordet sidder Hashil Seif Hashil. Hans digt *Lommelygten* – der bliver læst op af ham selv og to andre på henholdsvis engelsk, swahili og dansk - handler om Zanzibar og hjemve. En indvandrers rødder kan ikke rives op med rode, så forsvinder dele af identiteten. Fortid og nutid samt begge tilhørslande må integreres og accepteres, hvis indvandrere skal kunne forblive hele mennesker. Førstehånds kendskab til flere kulturer bliver en gave.

Rimaz Al-Arajs viser en lille model til værket *Havfrue*. Svenskeren Olof Olsson har under sin oplæsning af et H. C. Andersen eventyr fået en dansklærer til at sidde ved siden af sig, der uafbrudt afbryder ham og retter hans udtale. Jan Bäcklund der også er svensker har lavet en kryds og tværs på polsk, der formentlig kan forstås af polakker. Argentineren Marina Testa Pedersen læser op en ny version af digtet *Había una vez una Nana*. I denne version er sproget i den spanske og danske udgave flettet sammen. Da oplæsningen bliver forsinket pga. af larmen fra hallen måtte Neringa Abrutute desværre gå inden hun fik læst nogle af sine litauiske digte op. Kurderen Adil Erdem trænger tydeligt igennem larm fra hallen da han læser op fra sin nye digtsamling *Digte til København*. Al Messon og Tuncay Demir viser på forskellig abstrakte måder henholdsvis splittethed og mangfoldighed der er blevet mudret sammen. På en video af YNKB fortæller palæstinensere om

overgreb fra israelerne. Tove Haraldsted læser alene op fra det ellers flerstemmige digt *Aftendage*, der tager afsæt i en af byens brokvarterer, men også i avis-nyhederne lige omkring et uspecificeret nytår. Milena Rudez læser senere op fra sin digtsamling *Den blinde rejsende fra Sarajevo og Bag glasset*.

Hr. og Frue Dk kigger på os ud af et vindue, eller er det fjernsynet. Uden på deres kukkasse er der klæbet avisudklip om danske fordomme. Værket er af Elina Cullen og det handler lukkethed om frygten for det fremmede i ”dansk tilstand anno 2009”. Det vækker panderynken og fornøjelse på skift. Arthur Krasilnikoff, der både er opvokset på Færøerne og i Danmark, har valgt at læse op sin novelle *Hedninge*. Maria Wandel pajer med sit maleri *Slettehage Fyr* på noget danskhed der ser tomt og fravendt ud. Marie Engelsvolds groft sammensyet byste af et portrætmaleri på lærred står helt for enden af festsalen ud mod gårdhaven. På et lille bord i et sofahjørne ligger en bog af sandsten udhugget af Vanja Schwartz med teksten Pas på MIG. Skråt ovenover hænger Thomas Kjærbo Schwerdtfegers relief af latex og akryl med titlen *Twoface*. Sidst på dagen er et par stuer blevet slået sammen af en hel del tilskuere, arrangementet i hallen er slut og ligger lidt øde hen så der her inde i festsalen endelig er blevet mere normale lydforhold at læse op i. Jun Feng har til lejligheden skrevet et digt om en fyr der gerne vil være en ”pæn” Frederiksberg borger.

Serguei Bogouslavski har med sig skulpturen *Filosoffen*. Svend Danielsen og Tine Becker får begge gjort opmærksom på det umiddelbare med deres abstrakte billeder *Uden Titel*. I Anna Lindgrens maleri er en lidt drømmende pige smeltet sammen med den grønne natur der omgiver hende. Armen Georgens har et hvidt gennemsigtigt glasfad med fra serien *Frossen* der er inspireret af den rå og stille vinter. Skulpturgruppen *Dronningen af den hellige skov* der er udført af Joseph Camara tematiserer et omskærelsesritual hvor unge mænd indvies til et nyt stadie i livet. Quali Schmidt-Sørensen fra Somalia læste fra sin bog *På Taget af Dommedag*. Khaled D. Ramadan og Thierry Geoffroy har sammen lavet en film om deres projekt *The Immigrant Image Archive*. Anne Langgaards skulptur af gips og pink sugerør får en til med et lettende humør at tænke på en gips der er blevet forladt af en ikke længere brækket legemsdel.

Et maleri af Ana Pavlovic Jensen, et åbent køleskab, viser velintegrerede madvarer fra forskellige lande. Nina Björk Eliasson får i sit værk *Jeg vil have en butler* seks sortbrændte boller til at se æstetiske ud. Anne Sophie Bosc viser en halvåben dør som holdes af en strakt arm. Man bliver i tvivl om armen spærrer for passage eller hjælper med at holde døren åben. Katja Kristensen Serbers maleri *Protection of Yellow Centre* hænger over en mørk reol med glasmontre. Ahlam Kassem læser op fra *Porcelænsamlere* samt digtet *Integration* skrevet til lejligheden. Niels Hav læser blandt andet sit digt *Kvinderne i København* som på nettet kan læses på 13 forskellige sprog. Sami Watban læser op flere af sine digte hvoraf det ene hedder *Til mit ufødte barn*. Alexander Sajin kunne ikke selv komme men hans redaktør kom med en dvd indspilning hvor Sajin læser et udsnit af *Rosa* som har to stemmer: en upålidelig redaktør og Rosas egen stemme fra dagbogsoptegnelser. Thomas Lagerman Lundme har tidligere på dagen oplæst et endnu uudgivet digt *Hvorfor har et samfund brug for fugle*.

Initiativet med en kunstudstilling i kombination med digtoplæsning på integrationsdagen er nyt. En god ide synes vi. Take Amay (titlen på dette kunstarrangement og artiklen), vend m’et på hovedet og du får en ny sætning: take away - hurtig og billig. Man springer over hvor gæret er lavest. Dette er vores indtryk af de tidligere arrangementer. Dette var desværre også holdningen til kunstarrangementet. De dårlige lydforhold og det at vi var ”hemmelige” er der blevet skrevet om i pressen, også det faktum at kunstnerne ikke fik honorar for at udstille. Et komisk eksempel på manglende samarbejdesvilje var at vagterne på rådhuset ikke ville løfte skillevægge op på en vogn med hjul og skubbe dem hen til festsalen, fordi de kunne få ondt i ryggen. Dem havde Katja, spinkel kvinde, ellers stået en hel uge og tømret og tapetseret stort set alene. Når vi alligevel synes at det blev vellykket er det fordi at stemningen i festsalen faktisk var rigtig god hele dagen, og der var virkelig mange besøgende. Nogle af kunstnerne så det som en gevinst at de her kom i kontakt med et andet publikum end det sædvanlige. Det høje antal medvirkende

kunstnere gav mulighed for udvidelse af netværk. Vi ved at nogle allerede har fået invitation til andre arrangementer. Vi ser denne kunstbegivenhed som en start på en ny og anderledes tradition, som med forbedringer kan give en anden dybde til integrationsdagen.

Artiklen er skrevet af Nina Björk Eliasson og Katja Kristensen Serber